

Arrest

nr. 126 448 van 27 juni 2014
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Kosovaarse nationaliteit te zijn, op 18 april 2013 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 27 maart 2013 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk wordt verklaard.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 29 april 2013 met refertenummer REGUL X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 24 april 2014, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 16 mei 2014.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. VERMANDER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat K. BORMANS, die loco advocaat M. SAMPERMANS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat E. IMPENS, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 26 november 2010 dient verzoeker een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet).

1.2. Op 5 januari 2011 wordt de aanvraag vermeld in punt 1.1. ontvankelijk verklaard.

1.3. Op 22 december 2011 dient verzoeker een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet.

1.4. Op 21 februari 2012 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding een beslissing waarbij de aanvraag vermeld in punt 1.1. ongegrond wordt verklaard.

1.5. Op 16 maart 2012 dient verzoeker een tweede aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet.

1.6. Op 4 september 2012 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding een beslissing waarbij de aanvraag vermeld in punt 1.5. onontvankelijk wordt verklaard.

1.7. Op 24 oktober 2012 dient verzoeker een derde aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet.

1.8. Op 5 maart 2013 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding een beslissing waarbij de aanvraag vermeld in punt 1.3. onontvankelijk wordt verklaard.

1.9. Op 15 maart 2013 dient verzoeker opnieuw een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet.

1.10. Op 27 maart 2013 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding een beslissing waarbij de aanvraag vermeld in punt 1.7. onontvankelijk wordt verklaard. Dit is de bestreden beslissing waarvan de motieven luiden als volgt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die per aangetekend schrijven van 24.10.2012 bij onze diensten werd ingediend door:

[...]

nationaliteit: Kosovo

[...]

in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, zoals vervangen door Artikel 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen zoals gewijzigd door de wet van 08.01.2012 (BS 06.02.2012) deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Reden(en):

Artikel 9ter §3 - 4° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna Vreemdelingenwet), zoals vervangen door Art 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen, zoals gewijzigd door de wet van 08.01.2012 (BS 06.02.2012); de in § 1, vijfde lid, vermelde ambtenaar-geneesheer of geneesheer aangewezen door de minister of zijn gemachtigde heeft in een advies vastgesteld dat de ziekte kennelijk niet beantwoordt aan een ziekte zoals voorzien in § 1, eerste lid, die aanleiding kan geven tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk.

Uit het medisch advies van de arts-adviseur d.d. 25.03.2013 (zie gesloten omslag in bijlage) blijkt kennelijk niet dat betrokkene lijdt aan een aandoening die een directe bedreiging inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit. De beschreven aandoeningen vereisen geen dringende maatregelen zonder welke er acuut levensgevaar zou kunnen zijn.

Met betrekking tot de vraag of de aandoening van betrokkene een reëel risico kan inhouden op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, dient te worden opgemerkt dat zelfs indien er geen of zeer geringe behandelingsmogelijkheden zijn wat de gezondheidstoestand van betrokkene aanzienlijk kan doen achteruitgaan en zijn levensverwachting op korte of middellange termijn in het gedrang kan brengen, artikel 3 van het EVRM niet geschonden is als de actuele gezondheidstoestand van verzoeker niet eveneens uitermate ernstig is (EHRM, 20 december 2011, Yoh- Ekale Mwanje t. België, §§ 81-85;

EHRM, Décision, 24 mei 2012 E.O. t. Italië, nr. 34724/10, §§, 34-38; EHRM, Grote Kamer, 27 mei 2008, N. t. Verenigd Koninkrijk, § 42)

Om van een mensonterende en vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is te kunnen spreken in de zin van artikel 3 van het EVRM en artikel 9 ter Vw. is bijgevolg niet enkel doorslaggevend dat er geen behandeling beschikbaar is in het land van herkomst, doch dient daarbij eveneens reeds actueel sprake te zijn van een kritieke gezondheidstoestand of een levensverwachting die op korte termijn in het gedrang is, zodat het vaststellen van het kennelijk en manifest ontbreken van dergelijk ernstig actueel gevaar voor de gezondheid ruimschoots volstaat om deze toepassingsvoorwaarde van artikel 9 §1 en artikel 3 van het EVRM uit te sluiten.

Uit de vaststellingen van het medisch advies blijkt heden bijgevolg een manifest gebrek aan een vergevorderd, kritiek, dan wel terminaal of levensbedreigend stadium van de aandoening(-en) waaraan betrokkene lijdt, zodat dit element op zich toelaat overtuigend te besluiten dat betrokkene kan uitgesloten worden van de toepassing van artikel 3 van het EVRM en bijgevolg ook van de toepassing artikel 9 ter van de Vreemdelingenwet.

Uit het voorgelegd standaard medisch getuigschrift blijkt bijgevolg dat betrokkene kennelijk niet lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft. Bovendien dient te worden vastgesteld dat het EH RM de schendingen van art. 2 EVRM (recht op leven) en art. 3 EVRM onlosmakelijk verbonden acht. Indien er immers geen onmenselijke of vernederende behandeling kan worden vastgesteld, wordt wegens deze samenhang een eventuele schending van het recht op leven of fysieke integriteit niet verder onderzocht, gelet op de redenering die het EHRM op systematische wijze aan deze artikels toekent (EHRM, 20 december 2011, Yoh-Ekale Mwanje t. België, § 86; EHRM, 2 mei 1997, D. t. Verenigd Koninkrijk, §§ 58-59; EHRM, Décision, 29 juni 2004, Salkic e.a. t. Verenigd Koninkrijk; EHRM, Décision, 7 juni 2011, Anam t. Verenigd Koninkrijk).

Bijgevolg is niet bewezen dat een terugkeer naar het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft een inbreuk uitmaakt op de Europese richtlijn 2004/83/EG, noch op het artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM).

De onontvankelijkheid van deze aanvraag wordt vastgesteld onverminderd de eerbiediging van de andere voorwaarden tot ontvankelijkheid, voorzien in Artikel 9ter § 3."

1.11. Op dezelfde dag neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding ten aanzien van verzoeker eveneens een beslissing houdende het bevel om het grondgebied te verlaten.

1.12. Op 17 april 2013 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding een beslissing waarbij de aanvraag vermeld in punt 1.9. onontvankelijk wordt verklaard.

2. Over de ontvankelijkheid

De verwerende partij betwist de ontvankelijkheid van de vordering tot schorsing van de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing. Uit hetgeen hierna volgt zal blijken dat de vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring samen dienen te worden behandeld, aangezien het beroep tot nietigverklaring slechts korte debatten vereist. In die omstandigheden is het niet nodig om de opgeworpen exceptie te onderzoeken.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In een eerste en enig middel voert verzoeker de schending aan van de zorgvuldigheidsplicht iuncto de motiveringsplicht.

Verzoeker wijst er op dat de arts-adviseur uit de voorgelegde medische getuigschriften concludeerde dat het dossier niet toelaat om het bestaan vast te stellen van een ziekte zoals voorzien in artikel 9ter, §1, eerste lid van de vreemdelingenwet, dat de Dienst Vreemdelingenzaken deze motivering overneemt, dat het vreemd voorkomt dat de arts-adviseur tot deze bevindingen komt die niet verenigbaar zijn met

wat er in de medische getuigschriften wordt geattesteerd en dat zonder hem nog maar gezien te hebben, laat staan aan het lichaam onderzocht te hebben, dat de arts-adviseur geen dergelijke conclusies kan maken, laat staan motiveren wanneer er geen onderzoek aan het lichaam is gebeurd, dat er zich een manifeste schending voordoet van de zorgvuldigheidsplicht iuncto de motiveringsplicht. Verzoeker geeft tenslotte een theoretische uiteenzetting aangaande de zorgvuldigheidsplicht.

3.2. Waar verzoeker stelt dat de bevindingen van de arts-adviseur, die de verwerende partij overneemt, niet verenigbaar zijn met de door hem voorgelegde medische getuigschriften en dat zich een schending van de motiveringplicht voordoet, doelt hij op een schending van de materiële motiveringsplicht.

3.3. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd om zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

3.4. Onderzoek van de materiële motiveringsplicht vergt *in casu* onderzoek van artikel 9ter, § 3, 4° van de vreemdelingenwet, dat luidt als volgt:

“§ 3. De gemachtigde van de minister verklaart de aanvraag onontvankelijk :

(...)

4° indien de in §1, vijfde lid, vermelde ambtenaar-geneesheer of geneesheer aangewezen door de minister of zijn gemachtigde in een advies vaststelt dat de ziekte kennelijk niet beantwoordt aan een ziekte zoals voorzien in §1, eerste lid, die aanleiding kan geven tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk”

3.5. Uit het administratief dossier blijkt dat de arts-adviseur op 25 maart 2013, in toepassing van artikel 9ter, §1, vijfde lid van de vreemdelingenwet, een schriftelijk advies heeft opgesteld ten behoeve van de gemachtigde van de staatssecretaris betreffende de in de aanvraag genoemde aandoening. In de bestreden beslissing wordt uitdrukkelijk naar dit advies verwezen. Dit advies werd aan verzoeker onder gesloten enveloppe en samen met de thans bestreden beslissing ter kennis gebracht. Het advies moet derhalve geacht worden integraal deel uit te maken van de motivering van de bestreden beslissing en luidt *in casu* als volgt:

“Artikel 9ter §3 - 4°

Ik kom terug op uw vraag om evaluatie van het standaard medisch getuigschrift voorgelegd door voornoemde persoon in het kader van zijn aanvraag om machtiging tot verblijf, bij onze diensten ingediend op 24.10.2012.

Uit het standaard medisch getuigschrift (SMG) d.d. 18/10/2012 blijkt dat betrokkene lijdt aan een posttraumatische stress-stoornis en een majeure depressie.

De aangehaalde psychologische toestand van betrokkene wordt evenwel nergens bevestigd door beschermingsmaatregelen, noch door overtuigende onderzoeken of specialistische verslagen. Er is geen nood aan hospitalisatie met permanent medisch toezicht.

Deze psychiatrische problematiek houdt geen onmiddellijk gevaar in voor het leven en de fysieke integriteit van betrokkene en vormt geen direct risico voor een onmenselijke en vernederende behandeling, zelfs wanneer er geen adequate medische zorgen zijn in het land van herkomst of het land waar betrokken verblijft.

Het betreft hier namelijk geen kritieke gezondheidstoestand en evenmin een zeer vergevorderd stadium van ziekte.

Wat betreft het vermelde zelfmoordgevaar: het risico op zelfdoding is inherent aan elke depressie, zelfs bij behandeling. Er is geen indicatie uit de voorgeschiedenis van een acute ernstige periode of reële zelfmoordpogingen. Het blijft m.a.w. een veralgemeende veronderstelling die we niet kunnen weerhouden in het kader van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet.

Uit de voorgelegde attesten blijkt dan ook geenszins een tegenaanwijzing voor terugkeer naar het land van herkomst of het land waar betrokkene verblijft.

Ik stelt bijgevolg vast dat de ziekte kennelijk niet beantwoordt aan een ziekte zoals voorzien in §1, eerste lid van Artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 en die aanleiding kan geven tot het bekomen van een machtiging tot verblijf op grond van genoemd Artikel.”

De gemachtigde van de staatssecretaris beslist om de aanvraag onontvankelijk te verklaren, nu de ambtenaar-geneesheer in bovenstaand advies heeft vastgesteld dat de aandoening van de betrokkene kennelijk niet beantwoordt aan een ziekte zoals voorzien in artikel 9ter, §1, eerste lid van de vreemdelingenwet die aanleiding kan geven tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het rijk.

3.6. Verzoeker betoogt dat het vreemd voorkomt dat de arts-adviseur tot deze bevindingen komt die niet verenigbaar zijn met wat er in de medische getuigschriften wordt geattesteerd.

3.7. Uit het advies van de ambtenaar-geneesheer dat integraal deel uitmaakt van de motivering van de bestreden beslissing blijkt dat de ambtenaar-geneesheer het door de verzoekers voorgelegde standaard medisch getuigschrift in rekening heeft genomen.

3.8. De Raad stelt vast dat de arts-adviseur onder verwijzing naar het standaard medisch getuigschrift, terecht kon komen tot de bovenvermelde vaststellingen. Uit het standaard medisch getuigschrift van 18 oktober 2012 blijkt immers dat verzoeker lijdt aan een posttraumatische stress-stoornis en een majeure depressie doch niet dat er nood is aan hospitalisatie met permanent medisch toezicht, noch dat er een indicatie is in de medische voorgeschiedenis van een acute ernstige periode of reële zelfmoordpogingen. Er werden naar aanleiding van de aanvraag van 24 oktober 2012 ook geen andere stukken neergelegd waaruit zou blijken dat er nood is aan hospitalisatie met permanent medisch toezicht, noch dat er een indicatie is in de medische voorgeschiedenis van een acute ernstig periode of reële zelfmoordpogingen. Verder blijkt uit de stukken neergelegd naar aanleiding van de aanvraag van 24 oktober 2012, zoals blijkt uit het administratief dossier, evenmin dat de psychologische toestand van betrokkene wordt bevestigd door beschermingsmaatregelen of door overtuigende onderzoeken of specialistische verslagen.

3.9. Verzoeker verklaart niet nader op welk punt of betreffende welke bevindingen, het advies van de arts-adviseur niet verenigbaar is met wat er in het standaard medisch getuigschrift wordt geattesteerd. Met de loutere bewering dat de arts-adviseur tot bevindingen komt die niet verenigbaar zijn met wat in de medische getuigschriften wordt geattesteerd, toont verzoeker niet aan dat de ambtenaar-geneesheer met miskennis van de elementen van het dossier of in kennelijke onredelijkheid zou hebben besloten dat de psychiatrische problematiek, zoals blijkt uit het standaard medisch getuigschrift van 18 oktober 2012, geen onmiddellijk gevaar inhoudt voor het leven en de fysieke integriteit van betrokkene en geen direct risico vormt voor een onmenselijke en vernederende behandeling.

Door enkel te stellen dat het advies van de arts-adviseur niet verenigbaar is met wat er in de medische getuigschriften wordt geattesteerd, weerlegt verzoeker het oordeel van de ambtenaar-geneesheer niet.

3.10. De vaststellingen van de ambtenaar-geneesheer dat verzoeker lijdt aan een posttraumatische stress-stoornis en een majeure depressie doch dat er geen nood is aan hospitalisatie met permanent medisch toezicht en er geen indicatie is in de medische voorgeschiedenis van een acute ernstige periode of reële zelfmoordpogingen alsook dat de psychologische toestand van verzoeker niet wordt bevestigd door beschermingsmaatregelen of door overtuigende onderzoeken of specialistische verslagen, stroken met de inhoud van het door verzoeker voorgelegde standaard medisch getuigschrift en verzoeker maakt geenszins aannemelijk dat het op basis van deze vaststellingen kennelijk onredelijk zou zijn om te oordelen dat er geen ziekte voorligt die onmiddellijk gevaar inhoudt voor het leven en de fysieke integriteit van betrokkene of een direct risico vormt voor een onmenselijke en vernederende behandeling.

3.11. Er dient dan ook te worden vastgesteld dat de verzoeker met zijn betoog niet concreet aannemelijk maakt dat het oordeel dat er kennelijk geen sprake is van een ziekte zoals voorzien in artikel 9ter, § 1 van de vreemdelingenwet, kennelijk onredelijk zou zijn of zou zijn tot stand gekomen met miskennis van de beschikbare feitelijke gegevens. Verzoeker geeft weliswaar te kennen niet akkoord te gaan met de analyse van de voorgelegde medische problematiek zoals die werd verricht door de ambtenaar-geneesheer, doch hij toont met zijn uiteenzetting niet aan dat de bestreden beslissing is genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de appreciatiebevoegdheid waarover de verwerende partij beschikt.

Een schending van de materiële motiveringsplicht kan niet worden aangenomen.

3.12. Wat betreft de aangevoerde schending van de zorgvuldigheidsplicht moet erop worden gewezen dat dit beginsel van behoorlijk bestuur de overheid de verplichting oplegt haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitevinding (RvS 14 februari 2006, nr. 154.954; RvS 2 februari 2007, nr. 167.411). Het respect voor de zorgvuldigheidsplicht houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

3.13. Verzoeker betoogt dat de arts-adviseur tot de bevindingen in het advies komt zonder hem noch maar gezien te hebben, laat staan aan het lichaam onderzocht te hebben, dat de arts-adviseur geen dergelijke conclusies kan maken, laat staan motiveren wanneer geen onderzoek aan het lichaam is gebeurd.

3.14. Artikel 4 van het koninklijk besluit van 17 mei 2007 tot vaststelling van de uitvoeringsmodaliteiten van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen luidt als volgt:

“Indien nodig vraagt de ambtenaar-geneesheer, overeenkomstig artikel 9ter, § 1, vijfde lid, artikel 9ter, § 1, tweede lid, van de wet, een bijkomend advies aan een deskundige in één van de hierna vermelde medische disciplines : [...]

§ 2. De lijst van de overeenkomstig artikel 9ter, § 5, eerste lid van de wet, benoemde deskundigen wordt door de gemachtigde van de minister aan de ambtenaren-geneesheren doorgegeven.”

Door de bewoordingen “indien nodig” blijkt dat de ambtenaars-geneesheer, enkel indien hij dit nodig acht, de vreemdeling kan onderzoeken en een bijkomend advies kan inwinnen van deskundigen. Van enige verplichting om de betrokkene aan een fysiek onderzoek te onderwerpen en/of van enige verplichting om gespecialiseerd advies in te winnen van deskundigen, is dan ook geen sprake.

Het behoort dan ook tot de discretionaire bevoegdheid van de arts-attaché om te oordelen of hij het nodig acht om een advies van deskundigen in te winnen of verzoeker aan een bijkomend, fysiek, medisch onderzoek te onderwerpen. De Raad kan deze beoordeling niet overdoen, maar deze enkel onwettig bevinden wanneer zij zou getuigen van een kennelijk onredelijk handelen of wanneer bij de medische beoordeling essentiële elementen uit het dossier zouden zijn miskend. Verzoeker toont zulks echter niet aan. Verzoeker beperkt zich tot een algemene kritiek maar hij toont niet aan dat de arts-attaché, door een medische beoordeling door te voeren op grond van de door de verzoeker aangeleverde attesten zonder daarbij verzoeker fysiek te onderzoeken, een kennelijk onredelijke of onjuist medische beoordeling zou hebben gemaakt van haar medische problematiek. Zoals supra reeds gesteld maakt verzoeker met zijn betoog niet concreet aannemelijk dat het oordeel dat er kennelijk geen sprake is van een ziekte zoals voorzien in artikel 9ter, §1 van de vreemdelingenwet, kennelijk onredelijk zou zijn of zou zijn tot stand gekomen met miskening van de beschikbare feitelijke gegevens. De Raad herhaalt dat verzoeker geenszins toelicht waarin precies de arts-adviseur en de voorgelegde attesten niet verenigbaar zouden zijn.

3.15. In zoverre verzoeker nog wijst op het feit dat uit de zorgvuldigheidsplicht voortvloeit dat geen feiten als bewezen of niet bewezen worden beschouwd zonder bij de betrokkene direct en persoonlijk inlichtingen te vragen of hem in de gelegenheid te stellen de stukken over te leggen die naar zijn oordeel zijn voorstelling van de feiten of van zijn toestand geloofwaardig maken, wijst de Raad er op dat het verzoeker toekomt zelf alle noodzakelijke medische informatie aan de verwerende partij mee te delen en haar in kennis te stellen van de actuele medische situatie. De verwerende partij is geenszins verplicht actualisaties op te vragen of verzoeker uit te nodigen voor een onderzoek, zoals deze laatste onterecht lijkt voor te houden.

3.16. In zoverre verzoeker met zijn uiteenzetting de schending van de hoorplicht aanvoert, wijst de Raad er op dat de hoorplicht als beginsel van behoorlijk bestuur inhoudt dat tegen niemand een ernstige maatregel kan worden getroffen die gegrond is op zijn persoonlijk gedrag en die van aard is om zijn belangen zwaar aan te tasten, zonder dat hem de gelegenheid wordt geboden om zijn standpunt op nuttige wijze te doen kennen (RvS 23 mei 2001, nr. 95.805; RvS 22 oktober 2001, nr. 100.007; RvS 18 mei 2006, nr. 158.985; RvS 15 februari 2007, nr. 167.887). De Raad wijst er op dat bestuurshandelingen

die een weigering inhouden om een door verzoeker gevraagd voordeel te verlenen, niet onderworpen zijn aan tegenspraak daar deze niet zijn gesteund op een tekortkoming van de betrokkene (RvS 15 februari 2007, nr. 167 887; I. OPDEBEEK, "De hoorplicht" in Beginselen van behoorlijk bestuur in Administratieve rechtsbibliotheek, Brugge, die Keure, 206, 247).

3.17. Een schending van de zorgvuldigheidsplicht en van de motiveringsplicht wordt niet aangetoond.

Het enige middel is ongegrond.

4. Korte debatten

Verzoeker heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

5. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 175 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeventwintig juni tweeduizend veertien door:

mevr. N. VERMANDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

N. VERMANDER